ВЕСЕЛКА
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW
A CHILDREN'S MAGAZINE

РІК XX ТРАВЕНЬ – ЧЕРВЕНЬ Ч. 5 – 6 (225 - 226)

Усім, що привітали нас з Світлим Празником Воскрєсіння Христового, складаємо щире спасибі.

Редакція „В е с е л к и"

Наталя Д о м ч е н к о, учениця 4-ої кляси Школи св. Миколая в Чікаґо прислала від усіх дітей Школи такого листа:

Дорога „Веселко"! Ми, учні Школи св. Миколая в Чікаґо під проводом Всечеснішої Сестри Настоятельки Ангелини й СС Василіянок, склали на лекції української мови, присвяченій Героям Крут, які боролися за здобуття Української Держави, десять долярів і призначили їх на пресовий фонд „Веселки". Лекція відбулася 29-го лютого ц. р. під проводом учительки пані Соломії Кавки.

Просимо Тебе, „Веселко", приходити до нас раніше!

Відповідь Р е д а к ц і ї : Дорогі Діти! Нам приємно було отримати листа з дописом про те, як гарно виховують і вчать Вас Сестра Настоятелька й інші СС Василіянки та вчителька української мови пані Соломія Кавка. Ви гідно вшанували пам'ять Крутянських Героїв, посилаючи пожертву на пресовий фонд „Веселки", бо наш журнал виховує Вас в національному дусі, щоб і Ви в майбутньому боролися за свободу нашого народу.

Ми докладаємо усіх зусиль, щоб приходити до передплатників своєчасно, але маємо багато труднощів, які часто опізнюють прихід числа до читачів. Просимо вибачити!

Олекса Б р е с л а в е ц ь з Міннеаполісу, Мінн. пише: Дорогий Пане Редакторе! Посилаю Вам листа. Я надрукував його, як умів, щоб Вам легше було читати. Прошу надрукувати мій допис про літо. Я завжди читаю „Веселку".

З пошаною до Вас,
Олекса Б р е с л а в е ц ь, 8½ року
4-та кляса Української школи

Відповідь Р е д а к ц і ї: Дорогий Олесю! Дякуємо за листа й допис про літо. Містимо його, щоб наші читачі могли скористати з Твого запрошення й побачити те, що Ти розповів у дописі.

ЛІТО

Вам треба побачити, як гарно в нас коло озера. Встанеш вранці — вода ще спить. Качки плавають по воді, а між травою щось ворушиться. Жаби? Ні, я знаю — це чаплі! Вони їдять свій сніданок — жаб. А жаби втікають, не хочуть, щоб їх чаплі поїли.

Уже приходить полудне. Позаду хати дідуневі й мої бджоли. Вони працьовиті. Літають від вулика до квіток і від квіток до вулика. Увесь час працюють, ні трошки не спочивають. Приїжджаємо з церкви, а бджоли рояться . . . Надіваємо сітку, рукавиці, шапку й ґумові чоботи й ідемо збирати рій. А дідунь Василь той без сітки йде. Лягає на траву і бджоли його не кусають. Диво! Вони собі рояться. Я збираю бджіл у відро, а дідунь робить те саме. Як уже зібрали рій, скидаємо з себе пасічничий одяг і йдемо обідати.

Тепер, коли ви, читачі „Веселки", про це все довідалися з мого допису, а бажали б вліті поїхати на озеро на день-два й побачити описане, напишіть листа до мене й не забудьте подати своєї адреси.

Ваш приятель
Олекса Б р е с л а в е ц ь
1619 Washington St. N.E.
Minneapolis, Minn. 55413

ДІТИ! ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ „ВЕСЕЛКИ!" ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! СКЛАДАЙТЕ ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВЕСЕЛКИ!"

ВЕСЕЛКА
THE RAINBOW
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

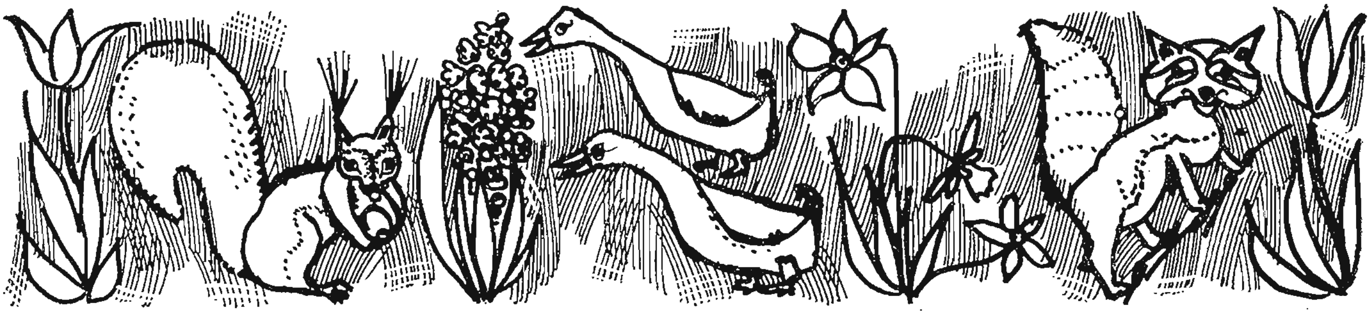
з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колеґія. Річна передплата становить у ЗСА — 5.00 долярів, у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС — 4.00 доляри. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 — центів.

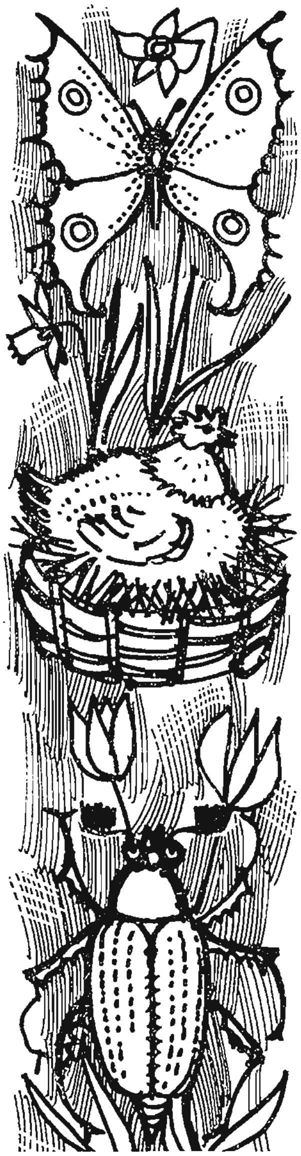
Обкладинка роботи Юрія Матушевського

"THE RAINBOW" — "VESELKA"

Published monthly, except June to September Bi monthly at Jersey City, New Jersey
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303
Subscription $5.00 per year. UNA members $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Богдан Певний — Царівна-жаба

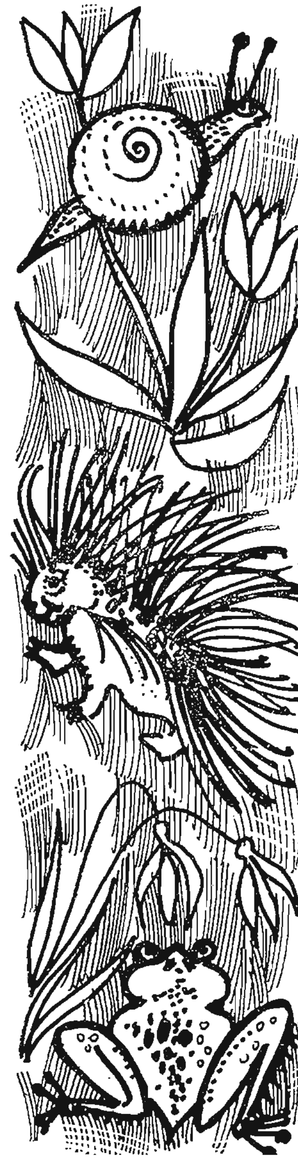
Алла КОССОВСЬКА

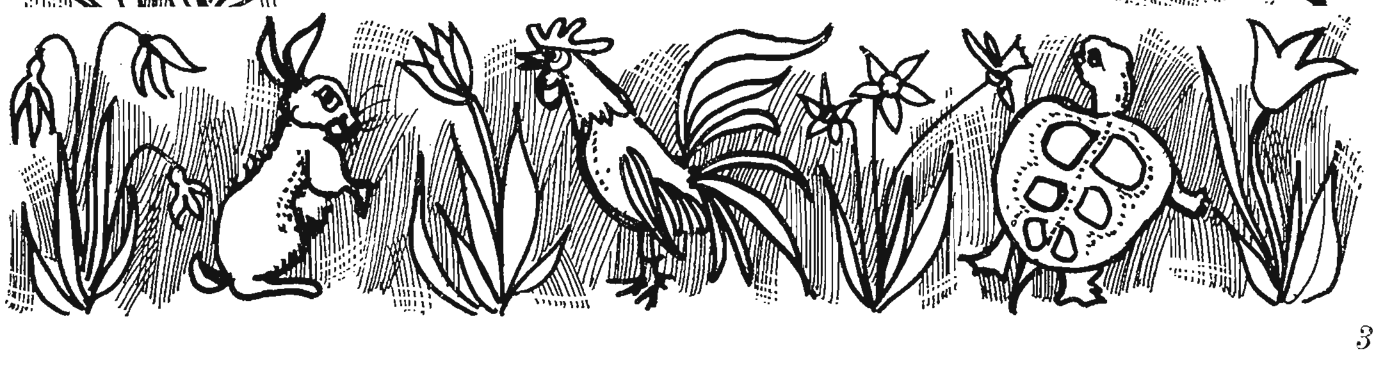
ПОВЕРНУЛАСЬ ВЕСНА

(Оформлення сторінки — Богдан Божемський)

На галявинці, попід лісочком
Глянув пролісок синім очком,
Роздивився навколо цікаво,
І на сонце, що гріло на славу,
Й на братів, що навколо цвіли,
І сказав: „Ось я, вийшов з землі!
Ви скажіть чом так сонечко гріє,
Чи там горно на небі вгорі є?
Що це сталось, що всі ви розквітли,
Що трава зеленіє і віти?
Чом пташки так чудесно співають?
Чом так вивірки жваво стрибають?"
І сказали йому побратими:
„Не даремно оце зацвіли ми,
Бо відчули і ми, й звірина,
Що до нас повернулась весна."

П о л я н а — галява, поляна, відкрите місце в лісі (clear ring in the forest); г о р н о, горнило — furnace, fireplace.

Олена ЦЕГЕЛЬСЬКА *Ілюстрація Петра ХОЛОДНОГО*

ПРИГОДИ ЦВІРІНЧИКА

Старий тато-горобець зажурився. Всі діти (а було їх четверо) вдалися чемні, слухняні, гарні. Лише наймолодший, не такий, як інші: вередливий, упертий, і що хоче, те й робить. То сунеться на край гнізда і мало не випаде, то навмисне сідає на краєчок сухої гілочки, яка може зламатися, то дзьобає братчиків і сестричку, а сам кричить, репетує, мов би його били. І скільки тато і мама-горобчиха його не навчають, не просять — не помагає.

Прийшов час вилітати з гнізда на світ Божий, учитися самотужки шукати собі поживи. Горобець-тато навчає діток, як літати.

— Треба випростатися, витягти шию, раз-два-три підскочити, розмахнути крилами та й фур-р-р — полетите!

Діти слухняно виконують наказ тата, одне за одним вилітають з гнізда й усі рядочком сідають на найближчій галузі дерева. Лише Цвірінчик ні й ні! І вговорюють його, і наказують, і просять — дарма! Уперлося, сидить у гнізді, розпустило крильця й гадки не має рушитися з місця.

— Ці-ці-цір! А хіба ж мені тут, у гнізді, зле? Тут мені тепло, м'якенько. Та ще можу і впасти... Ні, я не хочу літати! Не буду! Мені тут добре!

— Всі горобці літають, ніхто ввесь час у гнізді не сидить, і ти не будеш! — крикнув сердито тато-горобець. — Ти, неробо, думаєш, що ми з мамою завжди будемо тебе годувати? Гайда з гнізда! Сміло! Розправляй крила й лети!

— Ці-цір! — засміявся Цвірінчик, потім позіхнув та й сховав голову під крильце, начебто не до нього й не про нього мова. Це ще більше розсердило тата горобця. Насилу випхнув синка дзьобом на самий краєчок гнізда і крикнув:

— Цвірінь-цір! Летиш чи ні?

Цвірінчик мало не випав з гнізда на землю. Рад-не-рад розправив крильця і фур-р-р — полетів-полетів. Не спинився на гілці біля своїх братчиків і сестрички. Ні! Заплющив очка та й полетів наосліп, з вітром... Хай буде, що буде!

— Ой, рятуйте! — скрикнула мама-горобчиха. — Пропало, пропало навіки!

Аж затріпала крильцями з відчаю.

А Цвірінчик ще трохи поколивався на вітрі, поки знесилений не впав на стежечку малого квітника. Стежечка була вимощена жовтим піском. Довкруги пахли квітки, літали мушки й метелики. Гріло лагідне сонечко.

— О, як гарно, як добре! Цір-цір-цір! — заспівав та й став то підстрибувати, то порпатись і купатися в піску. Нагло побіч нього з'явився тато-горобець і суворо крикнув:

— Цір-цвірінь! Вертайсь до гнізда! Негайно! Тут небезпечно! Скоро, скоро, раз-два-три! Лети зі мною!

Та куди! Гороб'я й гадки не має. Порпається собі в піску, підстрибує, а далі каже:

— Ні, татусю, я не хочу вертатись, мені тут так добре, весело! Я не хочу літати! Хіба ж я не можу стрибати?

Татко-горобець почав умовляти синка, згадав про кота, про шуліку. А далі подав йому хробачка, уткнув у дзюбок дрібку зеленої салатки — думав, може він голодний, може знесилів. А той попоїв і сидить, не рухається. Врешті так розсердив тата, що той дзьобнув його поза вуха й крикнув:

— Зоставайся саме! Ти неслухняне, вперте!

Вернувся тато до гнізда. А там мама-горобчиха вся в сльозах за своїм улюбленцем. І гороб'ята посумніли, немов би їхній братчик уже навіки пропав.

А наш Цвірінчик тим часом грається, тішиться сонечком, про гніздечко зовсім забув.

Наразі повіяло холодним вечірнім вітром. Почало смеркатися. До того ж, хтось надходив. На стежці несподівано з'явилася велика тінь, наче якогось грізного створіння. Серденько Цвірінчика забилося тривогою.

— Що це? Щось суне на мене! Ох, я . . . я . . . боюся! О, воно щораз ближче, вже досягає мене...

Згадав про кота й затрусився.

— Татку! Мамо! Цір-цір-цір! Рятуйте!

Пригадав, що треба втікати, летіти. Розглянувся, але перед ним ні кущика, ні дерева, лише високий паркан.

— Все одно, досягну, долечу . . .

Та не вдалося. Здавалося, ось-ось ухопиться пазурцями паркану, але знесилів і зсунувся на землю. Оглянувся, а те велике і страшне зовсім близько. Серце вже не билося, а бухало. Він затремтів.

— Це вже моя смерть! Ой, пропаду я тут марно . . .

І вже готувався на смерть. Та несподівано сталося щось інше, чудесне: щось м'яке, тепле, ніжне обгорнуло маленьку пташину, підняло легенько й посадило високо на дашок альтанки біля дерева. Потім десь щезло. Що це таке?

В цю мить з'явилися тато-горобець і мама горобчиха. Взяли Цвірінчика між себе й якось їм удалося утрьох підлетіти з галузки на галузку до гніздечка. О, яка там була радість! Яке щастя бути знов між рідними!

Цвірінчик поцілував тата й маму, перепросив за непослух і приобіцяв, що більше цього не буде. Потім запитав:

— Татку, а що це було таке м'якеньке, добре, ніжне, що прийшло на поміч у моїй великій біді?

— То ти не знаєш? Таж то була рука доброї дівчинки Марусі, нашої приятельки. Вона відразу пізнала, що ти мій синочок, і врятувала тебе. Добра, славна дівчинка!

— За це, татку, як підросту, то буду їй співати ці-цір-цір, ціпу-ціпу-ціпу! — сказав Цвірінчик, позіхнув, устромив голівку під мамине крильце й заснув.

Пояснення-словничок: **в е р е д л и в и й — примхливий (cranky, capricious); р е п е т у в а т и — голосно кричати (to cry out, to shout); с а м о т у ж к и — самостійно, власними силами; н е р о б а — лінива людина (idler, do-nothing); п о з і х н у т и — to yawn; н а о с л і п — не роздивляючись; в і д ч а й — розпач (despair); с у в о р о — грізно (severely, sternly); ш у л і к а — kite, hawk; к л ю н у т и — дзьобнути (to peck); с т в о р і н я — істота (creature, being); п а р к а н — огорожа з дощок; а л ь т а н к а — будиночок у саду або парку (arbour, bower).**

К. ПЕРЕЛІСНА

ПАМ'ЯТАЄШ?

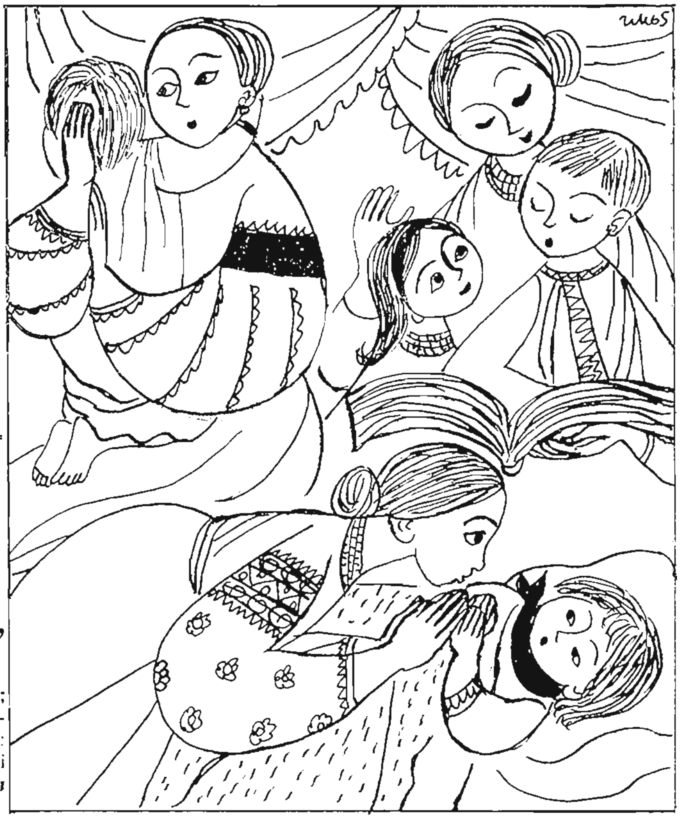
(Оформлення сторінки — Галина Мазепа)

Пам'ятаєш, мамо, як метіль гуділа,
Я ж лежала хвора, як в огні горіла,
Кидалася в ліжку, ковдру відкидала,
Не хотіла ліків, льоду все прохала.

Ти мене поїла чаєм холодненьким
І компреси клала, й пестила злегенька.
Натирала груди, цілувала щічку,
Цілий день і вечір, і всю довгу нічку.

У кутку лямпадка блимала щохвилі,
І на віях в тебе сльози мерехтіли . . .
А тоді, уранці, як же ми сміялись:
„Утекла хвороба — мами налякалась!"

Метіль — заметіль, буря, хуртовина (storm); компрес — примочка (compress, pledget); щічка — здрібніле від щока (jaw), також личко: блимати — to shimmer, to glimmer; щохвилі — краще: щохвилини (at every minute); вія — eye-lash.

К. ПЕРЕЛІСНА

МАМИНІ РУЧКИ

Твої ручки, мамусю, швиденькі
Поспівають зварити, спекти
Та ще й нас доглядають
пильненько —
Кращих ручок ніде не знайти!

Хоч від праці вони загрубіли —
Над вогнем, у воді увесь час,
Та які ж вони ніжні і милі,
І ласкаві до кожного з нас!

Кожний пальчик на ручках
матусі —
То здоров'я і щастя сім'ї.
Я від всіх твоїх діток вклонюся,
Люба мамо, тобі до землі!

Поспівати — поспіти, встигати (to have time), треба відрізняти від іншого поспівати — достигати, дозрівати (to ripen) і від ще одного поспівати — трохи заспівати (to sing for a while); сім'я — родина (family).

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПРИКАЗКИ Й ПРИСЛІВ'Я

Біля рідної матки добре дитятку.

Як мати рідненька, то й сорочка біленька.

Всякій матері свої діточки милі.

У дитини заболить пальчик, а у матері серце.

В кого ненька, в того й голівка гладенька.
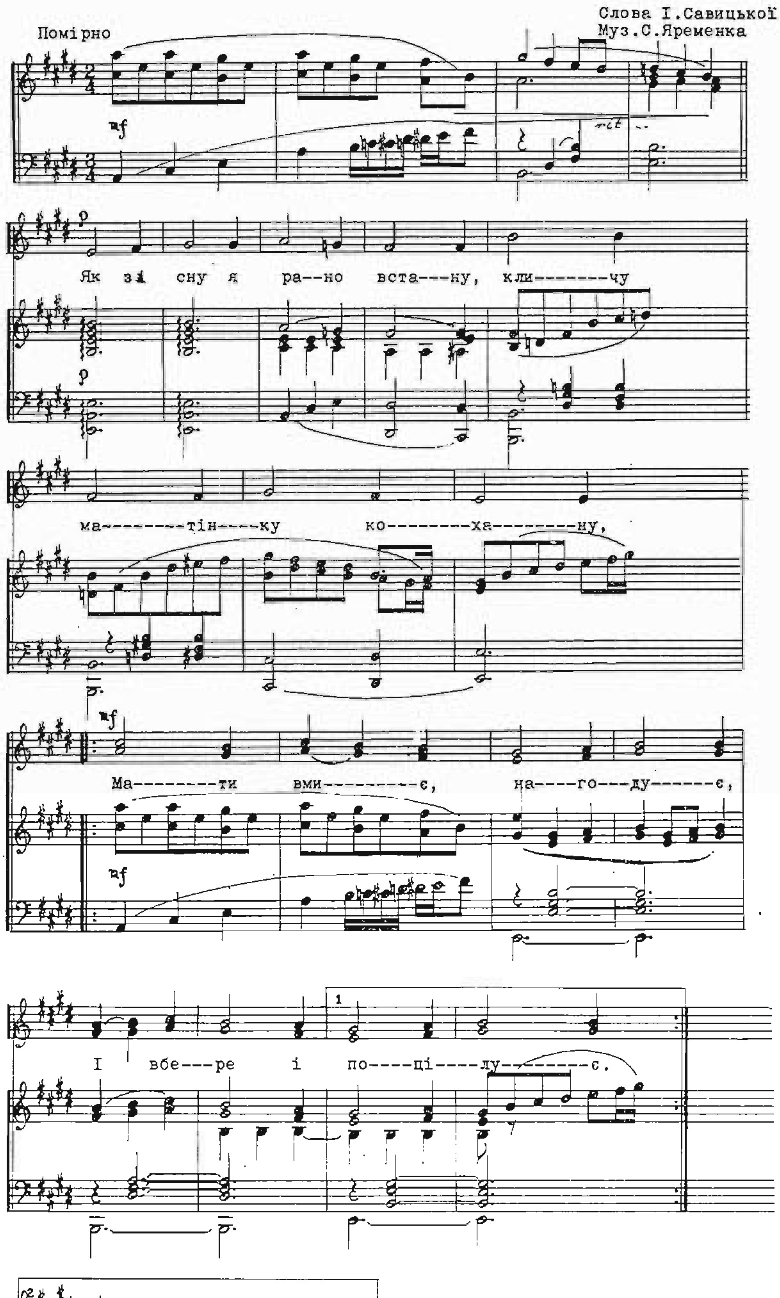
На світі все знайдеш, крім рідної матері.
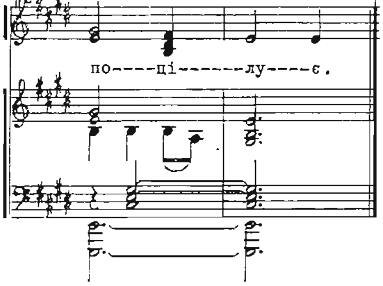
Мами ні купити, ні заслужити.

За науку цілуй батька й матір у руку.

Слова: Іванна САВИЦЬКА *Ілюстрація: М. ВЕЛИГОРСЬКА* *Музика: С. ЯРЕМЕНКО*

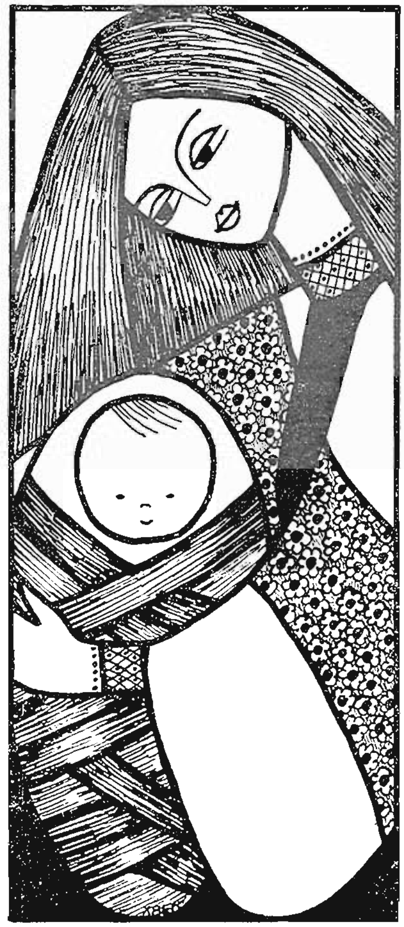
РІДНА МАТИ

Як зі сну я рано встану,
Кличу матінку кохану,
Мати вмиє, нагодує,
І вбере, і поцілує.

Ще й веде мене за руку
До садочка на науку;
До садочка, мов до школи,
Не спізняюсь я ніколи.

Ввечері, як ляжу спати,
Біля мене знову Мати,
І прикриє і погладить,
Поцілує і розрадить.

Ще й добрячою рукою
Хрестик зробить наді мною.
Хто ж зуміє так кохати?
Рідна Мати!

ЯСНА НІЧКА ЗЕМЛЮ ВКРИЛА

(З журналу для дітей „Дзвінок")

**Ясна нічка землю вкрила,
Тихим сном все спочиває,
Срібний місяць над верхами
Сонне світло розсипає.**

**В ніч таку Молочним Шляхом,
Що з землею небо зводить,
Ясна Пані тихо-тихо
На верхи карпатські сходить.**

**У руках пахучі трави,
У кобелі — зерно злоте,
Тихим поглядом ласкавим
Будить сонних із дрімоти.**

**А з усіх боків до неї
З усієї верховини
Сарни, зайчики, пташата —
Все біжить, на крилах лине.**

**А Пречиста Діва Мати
Всіх до себе прикликає,
Всім дає по жменьці сіна,
Щедро зерно розсипає.**

**Нагодує і попестить
Зайченятко, сарну, птичку
Та й ізнов Молочним Шляхом
Повертає в синю нічку.**

**Знову глухо стало в горах,
Тихим сном всі спочивають,
Лиш смереки в темнім борі
Божу Матір величають.**

Подав Роман Б р и к о в и ч
Ілюстрація Ніни М р и ц

К о б е л я — кошик, сплетений з осоки; **М о л о ч н и й Ш л я х** — також Чумацький шлях (galaxy, Milky Way).

Осип ЗАЛЕСЬКИЙ

„ОХ, ЯКЕ ГАРНЕ!..“

(Картини з життя природи)

Надходить весна, природа будиться з зимового сну й оживає. Землю вкривають зелень рослин та різнобарвні квіти. З брудних задимлених міст виїжджають люди, щоб подихати свіжим повітрям та помилуватися весняною красою природи. Нема, мабуть, людини, якої не манила б краса лісів, спів пташків, барви й запахи квітів. Але не всі люди вміють цю красу оцінити. Буває, що з любови до неї роблять їй кривду, може й несвідомо, а як, то послухайте, юні друзі!

Приїжджають автом люди, старші й молодь, зупиняються на леваді або під лісом, вибігають радісно і, побачивши перші квіти — трилілейки (Trillium), козелець (Buttercup), фіялки (Violet) та інші, біжать до них з окликами: „Дивіться, дивіться, які гарні квіточки!“ Не раз, заохочені старшими, діти зривають їх, бо вони гарні й кожний хоче мати їх у руці, щоб милуватися їхнім запахом і виглядом. Та що ж, не мине й година, квіти починають в руках людини в'янути, бо без коріння й води вони не можуть жити. А тоді мертві-зів'ялі, вже не гарні, і людина кидає їх на землю. Згинули нещасні квіти, й залишилося порожнє місце, де вони росли й прикрашали землю. Та не лише вони згинули. Коли б були залишилися на своєму місці, видали б насіння, з якого в наступному році виросли б нові рослинки. Чи ж не краще залишити їх живими, щоб прикрашали землю й милували нас і в наступному році?

Або інша картинка: „Дивись, дивись, який гарний метелик літає! Ловім його!“ Діти ловлять метелика, беруть у руки, до пальчиків чіпляються малесенькі кольорові лусочки, які дають барву крильцям, ломляться крихкенькі ніжки. Метелик утрачає свою барву і життя, стає нецікавий, і діти кидають його на землю. І так марно пропадає життя метелика — і не лиш його одного, бо метелик, подібно, як і квітка, яку зірвали, був би залишив по собі наслідників, склавши на листочку рослини яєчка, з яких розвинулися б нові метелики.

Діти побачили в кущику чи в траві гніздечко пташки, а в ньому яєчка. Ох, яка втіха! Вибирають їх з гніздечка, щоб побавитись ними, бо вони гарні, цікаві! Бавлячись ними, поб'ють їх і тим знівечать життя молоденьких пташенят, які мали народитись. Бідна пташина-мама, прилетівши до гніздечка, застає в ньому порожнє місце, замість яєчок.

Подібних прикладів, як людина нищить красу й життя природи, можна подати багато, багато!

Тож, любі читачі, пам'ятайте, що красу природі дає ЖИТТЯ! Бережіть його й інших про це навчайте! Ставайте друзями й охоронцями природи.

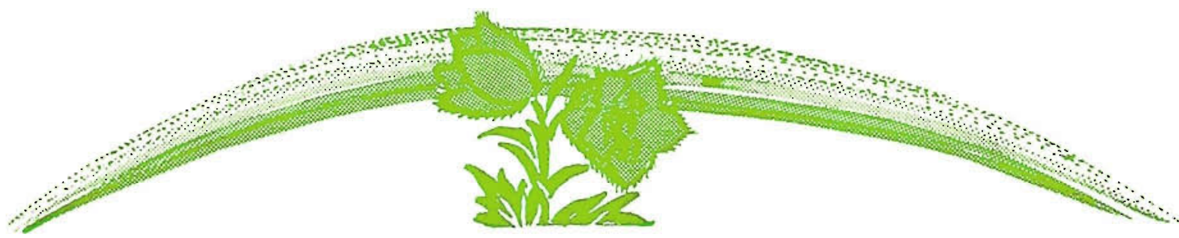
К. ПЕРЕЛІСНА

РЕЗЕДА

Ой піду я по садочку,
Та й піду,
Та й посію під віконцем
Резеду.

Хоч ті квіти й непомітні —
(Жаль мені!),
Так зате які пахучі —
Запашні!
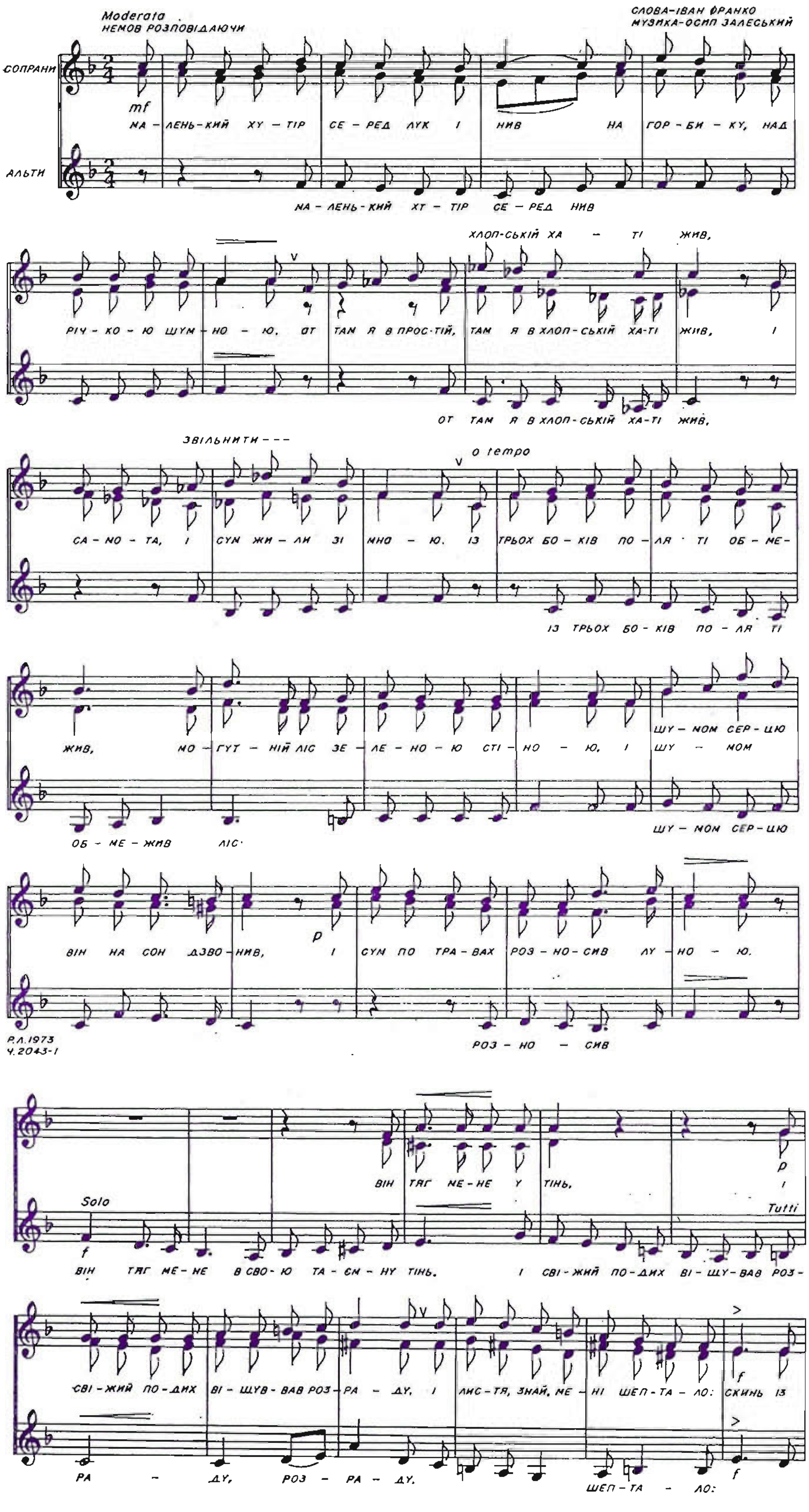
Р е з е д а — пахуче зілля (reseda, mignonette).

Іван ФРАНКО

Музика: Осип ЗАЛЕСЬКИЙ

МАЛЕНЬКИЙ ХУТІР...

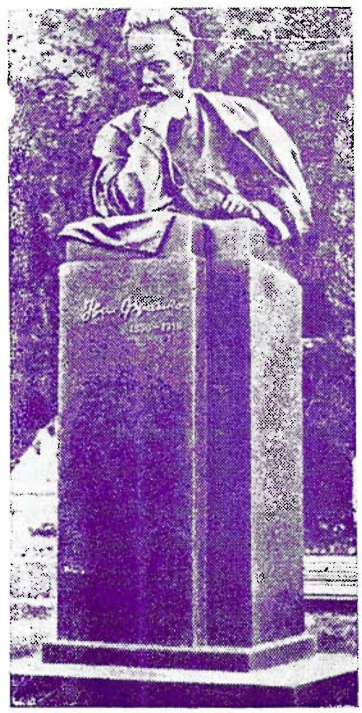

Маленький хутір серед лук і нив
На горбику, над річкою шумною, —
От там я в простій, хлопській хаті жив
І самота, і сум жили зі мною.

Із трьох боків поля ті обмежив
Могутній ліс зеленою стіною,
І шумом серцю він на сон дзвонив,
І сум по травах розносив луною.

Він тяг мене в свою таємну тінь,
І свіжий подих віщував розраду,
І листя, знай, мені шептало: Скинь

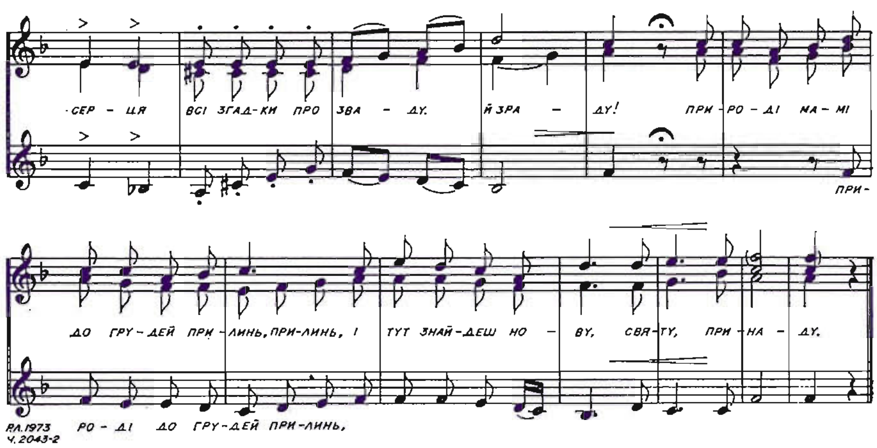
Із серця всі згадки про зваду й зраду!
Природі мамі до грудей прилинь,
І тут знайдеш нову, святу принаду.

Пам'ятник І. Франкові
в Києві

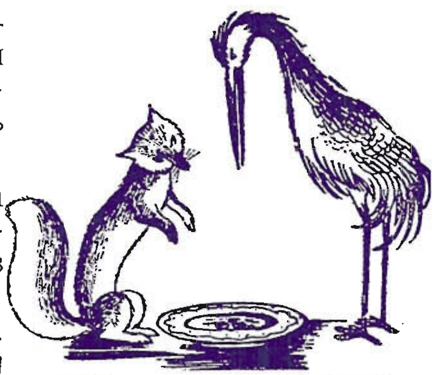
Іван Франко
Різьба О. Архипенка

Іван ФРАНКО

Ілюстрації Едварда КОЗАКА

ЛИСИЧКА Й ЖУРАВЕЛЬ

Лисичка жила у великій приязні з журавлем, навіть покумалися.

От лисичка кличе журавля до себе в гості.

— Приходьте, кумцю! Приходьте, любцю! Чим хата багата, тим і прийму.

Іде журавель на прошений обід, а лисичка наварила кашки з молочком, розмазала тонесенько по тарілці та й поставила перед кумом.

— Живіться, кумочку, не погордуйте! Сама варила!

Журавель стук-стук дзьобом — нічого не спіймає. А лисичка тим часом лиже та й лиже кашку, аж поки сама всієї не з'їла. А коли кашки не стало, вона й каже:

— Вибачайте, кумочку, більше не маю чим вас погостити.

— Спасибі й за те, — пісним голоском промовив журавель. — А ви б, кумочко, до мене завтра в гості прийшли!

— Добре, кумочку, прийду. Чому б не прийти? — відповідає лисичка.

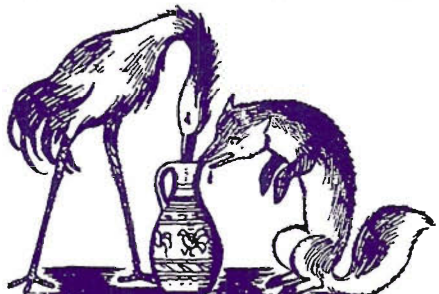
На другий день приходить лисичка. Журавель наварив м'яса, бурячків, квасольки, картопельки, покраяв усе те на дрібні шматочки, поскидав у високий глечик з вузькою шийкою та й поставив перед лисичкою.

— Живіться, кумочко! Не погордуйте, любі мої! — припрошує журавель.

Понюхала лисичка — добра страва. Встромила голову до глечика, — не йде, пробує лапкою, — годі витягнути. Крутиться лисичка, заходить то звідси, то звідти довкола глечика — нічого не порадить. А журавель не дармує. Дзьоб-дзьоб у глечик, та й їсть собі шматочок за шматочком, поки всього не виїв.

— Вибачайте, кумонько, — каже, як глечик був уже порожній. — Чим хата багата, тим і рада. А більше я на цей раз нічого не розстарався.

Розсердилася лисичка, навіть не подякувала за гостину. Вона думала, що на цілий тиждень наїсться, а тут прийшлося голодній додому вертатися.

Відтоді зареклася лисичка дружити з журавлем.

М. МАМОРСЬКИЙ *Ілюстрація Бориса КРЮКОВА*

ДО СВЯТОГО ЮРІЯ

**Я хотів би бути, як той лицар бравий,
Змієборець Юрій на баскім коні,
Побивати зміїв — ворогів лукавих,
Що несуть неволю рідній стороні.**

**Я б хотів від кривди правду боронити,
Від неволі — волю і добро — від зла,
Помогти, щоб радість панувала в світі
І щоб сум розвіявсь, як поранння мла.**

**Ти на сурму граєш, Юрію-герою,
Як полями їдеш, стугонить земля —
Дай хоч доторкнутись до твоєї зброї,
Щоб, як ти, відважний серцем став і я!**

Баский кінь — lightfooted steed, swift steed; бравий — brave, gallant; змій — dragon, serpent; мла — туман (mist, haze); сурма — trumpet; стугоніти — to rumble, to roar.

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

ХИТРА ЛИСИЧКА

Колись жила собі лисичка в лісі. Була дуже хитра, могла зловити і десять мишок нараз.

Одного разу побачила пташку й запитала:

— Що ти робиш на дереві?

— Нічого.

Тоді лисичка їй каже:

— Чи ти хочеш гратися зі мною?

— У що будемо гратися? — пташка питає.

— У канапку.

Пішли до лисиччиної хатки.

Лисичка взяла два кусочки хліба, помастила маслом, додала муштарди й попросила пташку сісти на один кусочок. Пташка сіла, а лисичка другим куском хліба її накрила.

Смачна була така канапка.

Іншого разу лисичка зустріла білочку.

— Що ти робиш?

— Збираю горішки, бо скоро прийде зима.

А лисичка каже:

— Ліпше гратися!

— Ні, треба збирати горішки, бо жити важливіше, ніж гратися! — відповіла білочка й додала: — Ой, ти не мій приятель!

І так лисичка помандрувала додому без вечері.

*Івась Глазко,
учень 1 кл. суботньої школи при православній парафії в Сент Кетринс, Канада.*

Канапка — тут: sandwich.

Роман ЗАВАДОВИЧ

Ілюстрація Б. БОЖЕМСЬКОГО

ЧИ ЗНАЄШ ТОЙ ДЕНЬ?

Чи знаєте, який то день
З усіх найкращий в році,
Сповитий гомоном пісень
На кожнім кроці?

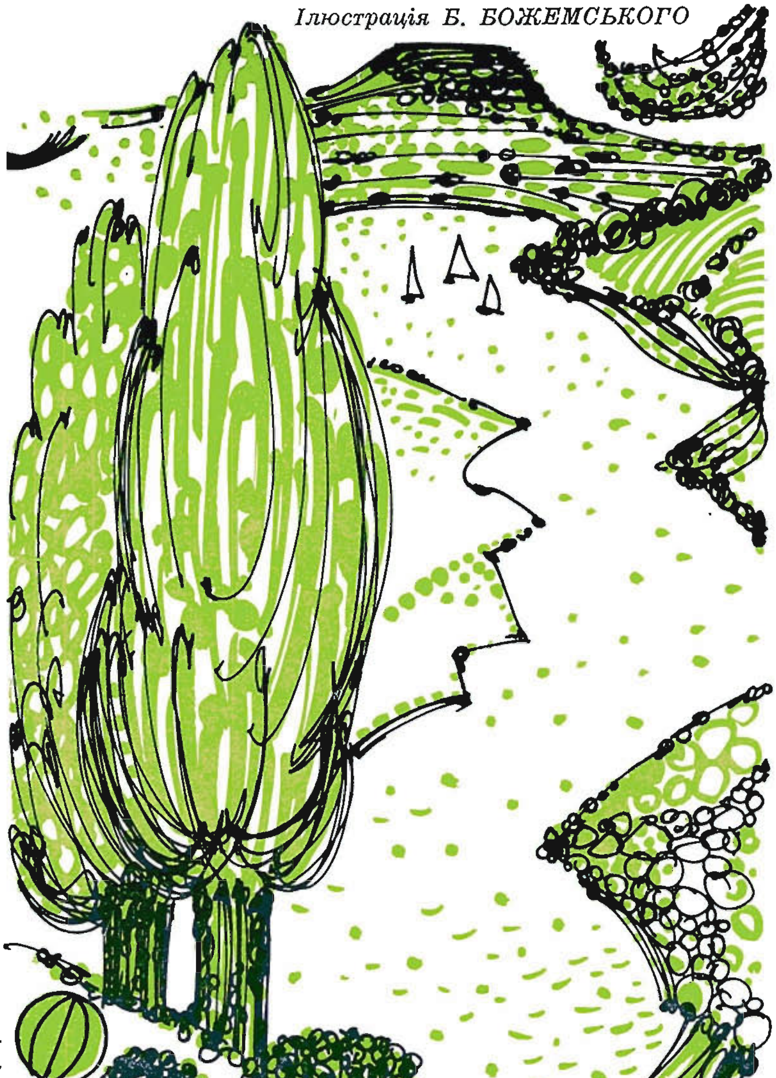
Чи знаєте, в який то день
Найкраще сонце світить
І найніжніше між вишень
Шепоче вітер?

Чи знаєте, в який то день
Ввесь світ стає, мов казка,
І серце пурхає зі жмень,
Мов синя пташка?

Чи знаєте, в який то день
Стає і вдома скучно
І думка лине десь ген-ген
В ліси і кручі?

— Ми знаємо: то буде день,
Коли Калина й Ліда,
Коли Ярема і Євген
До табору поїдуть.

То буде день, веселий день
З усіх найкращий в році,
Сповитий гомоном пісень
На кожнім кроці.

П у р х а т и — to flutter, to fly about; с к у ч н о — boringly; к р у ч а — steep slope, precipice.

Олександер ОЛЕСЬ *Ілюстрація Едварда КОЗАКА*

НАРОДНИМ ЛИЦАРЯМ

Народним лицарям, уславленим боями,
Зриваймо радісно квітки,
Вінчаймо їх терновими вінками,
Безсмертям на віки.

Народна пам'ять їх ніколи не забуде
І, доки житиме народ,
Їх світлий образ сонцем буде
І в день весни і в ніч негод.

Володимир МАЦЬКІВ

ТРАГІЧНІ РОКОВИНИ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Українці, що живуть у різних країнах вільного світу, відзначають тепер сорокові роковини трагічної події в історії свого народу — великого голоду в Україні. Поминальними богослуженнями і жалобними зборами вшановують вони пам'ять усіх тих мучеників, які вмерли за те, що не хотіли покоритися ворогам України й бажали для себе волі.

Щоб кожний із нас знав, як прийшло до тої страшної трагедії в українській історії, розкажемо про неї докладніше.

В 1917 році, під час 1-ої світової війни, почалася в російській царській імперії революція, і український нарід над Дніпром став визволятися з московської неволі, в якій мучився більше як 250 літ. В 1918 році розпалася також австрійська держава, до якої належала частина західньоукраїнських земель. Тоді східні й західні землі України з'єдналися разом і почали творити власну ні від кого незалежну державу.

Вороги-сусіди ніяк не хотіли допустити, щоб Україна, така багата на хліб і підземні скарби земля, стала самостійною. Вороги пішли на Україну війною. Українці боронилися, як могли, але їм було не під силу боротися на два фронти — з москалями й поляками: ще не було досить ні вишколеного війська, ні зброї. По двох роках боротьби українські сили ослабли. Поляки захопили західні землі України, а москалі — східні.

Тоді український нарід над Дніпром створив загони повстанців, які несподіваними нападами завдавали ворогам великих втрат. Боротьба тривала ще кілька років, але Москва таки втримала загарбані українські землі в своїх руках. Вона бачила, що українські селяни не хотіли покоритись Москві й відмовлялись віддавати їй збіжжя з своїх ланів.

Московські загарбники проголосили, що будуть творитися збірні, колективні господарства, які називалися скорочено „колгоспи". Замість приватних господарств, які були власністю окремих селянських родин, Москва почала творити колгоспи, до яких приєднувала землю, відібрану від селян. У колгоспах господарювали вже мос-

ковські наїзники, а селяни мусіли працювати як звичайні робітники-кріпаки. Плата за їх тяжку працю була нужденна.

Українські селяни почали чинити опір, обороняючи свою прадідівську власність: не хотіли йти в колгоспи й ховали останки збіжжя та харчів. Тоді Москва наслала в Україну багато війська, поліції та всяких посіпак. Вони стали примусово відбирати від селян усе збіжжя, муку, крупи й інші харчові припаси. То було в 1932 році.

В українських селах, знищених і без того війною та революцією, почався лютий голод. Не було де й за що купити харчів. Люди пухли з голоду, їли траву й бур'яни, досипали до своєї нужденної страви трачиння, меленої кори й листя з дерев, але цим не могли врятувати життя. Вони вмирали тисячами в хатах, на полях, на дорогах — всюди, де їх постигла страшна голодна смерть. Були такі, що залишили села й пішли до міст, надіючись, що там удасться їм дістати щось їстівне для себе й родини. Та мешканці міст самі жили на голодних пайках і нічим не могли помогти нещасливцям. Ці селяни вмирали на вулицях міст, а кожного ранку міські грабарі підбирали їх на вози й вивозили на цвинтар. Такою несамовитою смертю загинуло в Україні коло 7 мільйонів людей — дорослих, старих і дітей.

Сім мільйонів — це приблизно стільки, як ціле населення Швеції або Норвегії, Данії, Фінляндії чи Угорщини. Це було страшне народовбивство.

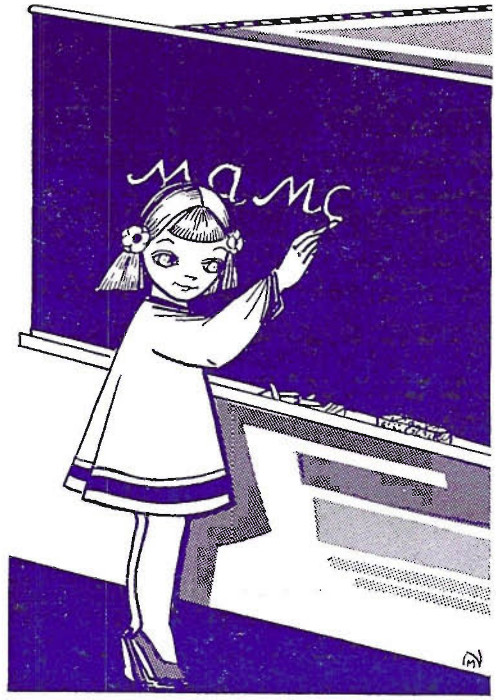
Після такої масакри вдалося Москві загнати решту українських селян у колгоспи. Колгоспи існують до сьогодні. Але український нарід цієї тяжкої кривди забути не може й ніколи не забуде.

Загнавши українських селян у колгоспи, Москва все таки справи не виграла. Колись Україна мала хліба подостатком і могла ще ним годувати пів Европи, тому й дістала назву „шпихлір Европи". Сьогодні Москва забирає все збіжжя з українських ланів, залишаючи дуже мало для місцевого населення, але їй цього хліба не вистачає, і вона мусить купувати збіжжя та картоплю в інших країнах. Щоб рятуватися від голоду, Москва купила цього року в Америці збіжжя на більше як більйон долярів.

К. ПЕРЕЛІСНА *Ілюстрація Ніни МРИЦ*

ДВОЄ „ЕМ"

Це словечко — коротеньке:
Двоє „ем" і двоє „а".
Я пишу його гарненько,
Хоч вже крейдочка й мала.

Намалюю ще малюнок
Кольоровим олівцем —
Для матусі подарунок,
Й надпишу отим слівцем.

Пояснення-словничок: **Російська** (точніше: московська) **імперія** під владою царів почала творитися ще за княжих часів у XIII ст. і дотривала до 1917 р.; коли вибухла революція, цар Микола II зрікся влади й був убитий. Імперію відновили незабаром московські комуністи, що назвали себе „большевиками"; **Австрія**, яка об'єднувала кілька країн в одній державі під владою цісарів, тривала від XIII стол. і розпалася в 1918 р. на кілька самостійних держав; **підземні скарби** — це вугілля, залізо, нафта, газ та інші мінерали; **повстанець** — insurgent, rebell; **наїзник** (загарбник, окупант) — invader, usurper; **кріпак** — a serv; **посіпака** — henchman; **крупа** — peeled grains; **їстівний** — такий, що його можливо їсти (edible); **грабар** — gravedigger; **несамовитий** — тут: страхітливий (horrific); **зайда** — чужий, зайшлий чоловік (alien, strange); **народовбивство** — genocide.

Степан САЛИК

Ілюстрації Петра ХОЛОДНОГО

ПРО МИРОСИНОГО КОТИКА

Було це в Україні ще задовго перед другою світовою війною.

Біля залізничної станції проживав будник, сторож залізничного шляху. Він мав жінку й малу донечку Миросю.

Гарно й весело жилося нашій Миросі під доглядом батьків. Нічого їй до щастя не бракувало. Вона була гарна й добра дитина. Коли батько виходив на перевірку залізничного шляху, а мати працювала на городі або на господарстві, Мирося проводила час на забаві з котиком та з лялею. Лялю зробила їй мати з шматків полотна та виповнила трачинням. Мирося дуже любила котика й лялю. Лялю годувала й промовляла до неї, наче до живої істоти. Так у радощах минали Миросі дитячі роки.

Та недовго наша Мирося перебувала в рідному домі, в залізничій будці над річкою Нараївкою. Одного дня в хаті зчинилась метушня. Почалося приготування в дорогу — на нове місце перебування, але вже над рікою Дністром, коло княжого міста Галича, де батько Миросі одержав нову працю.

Під'їхав паровіз із вагоном-плятформою, на яку Миросині батьки стали складати все своє добро та хатню обстанову. Мирося, плачучи, прощалася зі своїми ровесницями-дівчатками, що проживали в сусідстві. Сусіди прощалися з родиною будника і щиро бажали їй щастя на новім місці праці.

Жалісно плакала Мирося з своєю лялею, але не менше затурбований був і котик: він не розумів, що це все означає, чому його господарі покидають хату, до якої вони й він так звикли. Замукала сумним голосом і корівка, коли її виводили зі стайні... Але годі, так було треба, і всі мусіли погодитися з тією зміною.

***

Поволі вся родина почала звикати до нового місця перебування. Час непомітно минав і затирав у пам'яті згадки про попередню хату...

Та одного дня всі помітили, що котика нема — десь подівся, наче під землю запався. Не прийшов ні на вечерю, ні вранці на тепле молоко від корівки, ні надвечір. Ніхто його вже більше не бачив...

Шкода було котика, бо всі звикли до нього, і в хаті ввечері було веселіше, коли біля теплої печі котик з прижмуреними очима муркотів свою вечірню пісню. Мирося вже думала дістати собі іншого котика, але думка про попереднього, що пропав, не давала їй спокою.

Одного дня, як звичайно, батько надвечір вернувся з праці. По вечері, коли вся родина розмовляла про події дня, відізвався дзвінок телефону. У слухавці почувся голос того будника, що зайняв попереднє місце праці Миросиного батька. Будник запитував, чому вони прогнали свого кота, що прийшов під його хату дуже змарнілий.

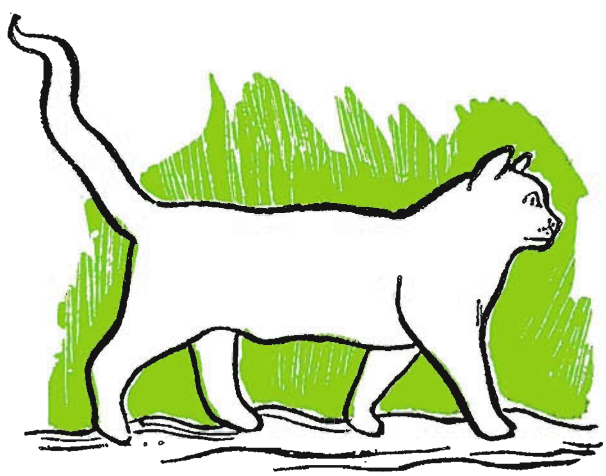
На другий день батько з Миросею поїхали залізницею туди, де перше проживали. Яка була радість, коли Мирося знову притулила до себе свого улюбленого котика!

***

Напевно цікаво, хто цьому котикові допоміг відшукати дорогу та як він повернувся на своє колишнє місце перебування. Таж у котика не було ніякого провідника і не міг він будь-кого розпитати дороги. Котик не вмів прочитати написів на роздоріжжях, а людської мови не знав. І все таки він переміг усі перешкоди своїм маленьким тваринним розумом чи відчуттям, що називається інстинкт.

Правда, що це все дуже цікаве і для нас загадка?

Пояснення-словничок: **будник — залізничий сторож (surface-man); перевірка — обстеження, контроль (examination); трачиння — мука з дерева під час пиляння (shawings) стовбура; істота — being; метушня — жвавий рух (turmoil, fuss); паровіз — steam railway engine; змарнілий — схудлий (thin); роздоріжжя — місце, де розходяться або перехрещуються дві дороги (crossing, cross-road).**

ЛИСИЧКА СЕСТРИЧКА

10. КУРІННИЙ ЦАР

Прибігає Лисиця до куреня.

— Здоров, курінний-царю!

— Здорова була, лисичко!

— Я тобі добру вість принесла. Була я у царя, за тебе царівну сватала. Так цар сказав: „Як звоює змія, то віддам". Ходім воювати!

— Тю-тю! — каже парубок. — Як же мені його звоювати?

— Нічого, звоюєш! Мене слухай — усе гаразд буде. Одягайсь, ходім!

— А баштан, — каже, — на кого покину?

Вона як почала його вмовляти — пішли.

Ідуть та ідуть. Лисичка попереду біжить, парубок позаду йде. Коли назустріч іде змій — так і сипле іскри, так і сяє вогнем.

— То, — каже лисичка, — змій іде. Ти постій тут під копицею (бо вони саме на луці були), а я побіжу вперед до нього.

Став той парубок під копицею і думає: „Пропав же я!"

А лисичка побігла до змія:

— Здоров був, змійку-братіку! Біжу я оце до тебе з недоброю вісткою: іде на тебе цар війною, хоче тебе звоювати і все твоє багатство відняти.

— Де ж він, далеко? — питає змій.

— Якби то, — каже, — далеко, а то близько!

— Що ж мені тепер робити?

— А що робити, — каже лисичка. — Он під копицею стоїть чоловік. Віддай йому все своє: і коні, і колясу, і одежу, а сам уберися в його одежу та й іди собі додому! Так цар тебе не пізнає, а то — пропав!

Змій чимскоріш одежу з себе, а свиту на себе та в ноги!

„Спасибі, — думає, — лисичці, що від смерти вибавила!"

Тоді той баштанник убрався в золоту одежу — і такий став гарний, що хоч не хочеш, то полюбиш. Сів у колясу, поїхали.

— Бач, — каже лисичка, — а ти боявся!

Приїхали до царя. Лисичка просто до нього.

— Царю-володарю! — каже. — Кланяється тобі цар-курінний. Він звоював змія і просить дочку твою за себе віддати.

Цар зрадів, цариця зраділа, царівна, як глянула, так само зраділа. Повискакували, беруть його, ведуть. А через тиждень і весілля справили.

11. РИБ'ЯЧА РАДА

Лисенята аж запищали з радощів, почувши про такі вдатні лисячі вигадки.

— А все лисичка! — кажуть. — Це вона все вимудрувала та вихитрувала!

— Та вже, — каже лисиця, — про нашу мудрість байка по всьому світу йде — не лиш на землі, а й у воді навіть!

— Розкажіть, мамо! — знов почали просити діти.

— Ще одну байку розкажу та й годі, бо пора спати.

— Ходив лис берегом над водою, і що лиш підпливе до берега яка рибка погрітися на сонці, то він її зараз хап! — та й схрупає. Помітили це риби та й дуже стривожилися, що така біда на них узялася.

— І людина нас сітками та гачками виловлює, і чапля та чайка й інша птиця водяна нас хапає, а то ще й звір знайшовся такий, що на життя наше важить. Це ж, — кажуть риби, — так край нашому риб'ячому родові настане. Ходім на раду! Щось порадити треба, як би тої біди збутися.

Поплили риби на раду. Зібралися всі — малі й великі, беззубі й зубаті, та одна одної не чіпає, бо всіх одна небезпека пече.

Радилися довго, аж один столітній короп, найстарша й наймудріша риба, подав таку раду:

— Приведіть того лиса сюди, на глибину Дніпра! Тут ми його затягнемо в воду, виймемо з нього серце, з'їмо та й будемо далі мудрі, як лис. Тоді з усякої біди вискочимо.

Всі пристали на те. Пішли дві риби сповняти ту раду. Підплили до берега, стали перед лисом та й кажуть:

— Просимо вас, чи не поплили б ви з нами на глибину Дніпра? Там риб'яча рада до вас справу має.

—Чому б ні, — каже лис. — А чи не знаєте ви, яка то там справа до мене?

— Аякже, знаємо! — відказують риби. — Там природили, щоб ваше серце випороти та з'їсти — тоді будемо такі мудрі, як ви.

— Отже, скажіть вашій раді таке, — говорить лис: — „Коли б я послухав вас та з доброї волі позбувся серця, то був би такий немудрий, як ви. Бо чи ж є хто такий на світі, що ходив би без серця? . ."

— А тепер — спати! — додала мати. — Завтра скоро світ підемо на лови.

Притулилися лисенята до матері та й поснули. Але, хоч спить вона, то вуха нашорошила — все слухає, чи не станеться яка небезпека для неї та для її любих діток.

12. НЕ ВИПУСТИ РАКА З РОТА

І дальші дні приносили свіжі забавки, а разом з цим провадилася свіжа наука для дітей. Лисенята поволі пізнали звірів і птиць — тих, що були поблизу їх ями. Потім стали відбігати й далі. Мати показувала їм інших звірів та інших птиць; розказувала та й показувала, як на них полювати або як у них, що треба, видурити.

Багато втіхи мали діти з того, як мати видурила рака у ворони.

Бачать вони одного разу — летить ворона з роком у дзьобі. Чи сама вона його де біля ставу піймала, чи у рибалок якось украла. Прилетіла, сіла на гілці та й лагодиться гарненько поснідати. От і підбігає до того дерева мати-лисиця та починає розмову:

— Ей, вороно, вороно! Знала я твого батька та твою матір — славні люди були.

— Ігу! — відказує ворона, не роззявляючи рота.

— І братів, і сестер твоїх знала, — каже лисиця. — Що то за добрі люди!

— Ігу! — гугнить ворона, а рака міцненько в дзьобі держить.

— Та вже хоч вони й гарні люди, — каже лисиця, — а тобі вони не рівня. Мені здається, що й на світі нема розумнішого над тебе!

— Еге! — крикнула ворона на ввесь рот та й упустила рака на землю.

Лисиця зараз ухопила рака, покликала дітей і поділила між ними цю нову смачну здобич. Засоромлена ворона закрякала з досади та й полетіла, а вся лисяча родина довго ще сміялася з цеї пригоди та вигадувала все нові й нові способи, як дурнішого обдурити.

Довго після того лисенята, як, було, одурять кого похвальбою, то казали: „Упустив рака з рота". А як остерігали одне одного, то казали: „Не пусти рака з рота!"

(Продовження буде)

Пояснення-словничок: копиця — стіжок сіна (haystack); свита — верхній одяг (mantle, clock worn by Ukrainian peasants); коляса — повіз (coach, carriage); гугніти — видавати невиразні звуки, говорити через ніс (to speak nasally).

Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрація Юрія КОЗАКА*

АВТО

У ґаражі авто спить:
Не гуркоче, не шумить,
Не скреґоче і не трубить —
Бач, і авто спати любить!

Авто хоче теж спочинку,
Хоч хвилинку, хоч годинку,
А коли поспить всю ніч,
Це також хороша річ.

Аж дивись! — іде водій,
Авту пити дав якстій
Газоліни і води —
От, сніданок хоч куди!

Потім він узявсь за діло:
Круть! — в моторі зашуміло,
Авто чхнуло: пчих і пчих! —
Викотилось за поріг.

Із ґаражу авто чорне,
І блискуче, і моторне
Заїжджає перед дім:
„Ту-ру-ру!" — звіщає всім.

Мама йдуть, і діти йдуть,
Наче бджоли ті гудуть,
Разом з ними песик Гав —
Він би вдома сам скучав.

Розмістились! Вже! І вмить
Авто рушило, біжить
І сховалося за рогом . . .
— Їдьте всі щасливо! З Богом!

Слова: Леонід ПОЛТАВА *Музика: Олег СТРАТИЧУК*

МИШАЧА ВІЙНА

(Оперета для Лялькового Театру)

(Закінчення)

Ява 6.

(Прожогом вбігає кіт). [*Може повторити свою „Котягу пісню*].

КІТ

Жаль, що знову повтікали,
М'яса тут було б чимало!
Я голодний, як мара,
А вечеряти ж пора!..
О, ковбасочка є знову —
Це ж вечеря вже готова!

(Кіт підбіг до „залізної ковбаси" та як ухопить — аж іскри з зубів полетіли!)

Ох ви ж, миші! Ох прокляті!
Застрибали речі в хаті!..
Не ковбаска це, а згуба —
Навіть лев зламав би зуба!

(Вдруге кусає ковбасу, кригить „м'яв, м'яв!" і відбігає вбік перелякано.)

Ох, ви ж, миші! Ох, поганки!
Треба випити сметанки!..

(Щойно кіт підбіг до глегика, а звідти ворона як клюне його межи очі!)

Страх який!..
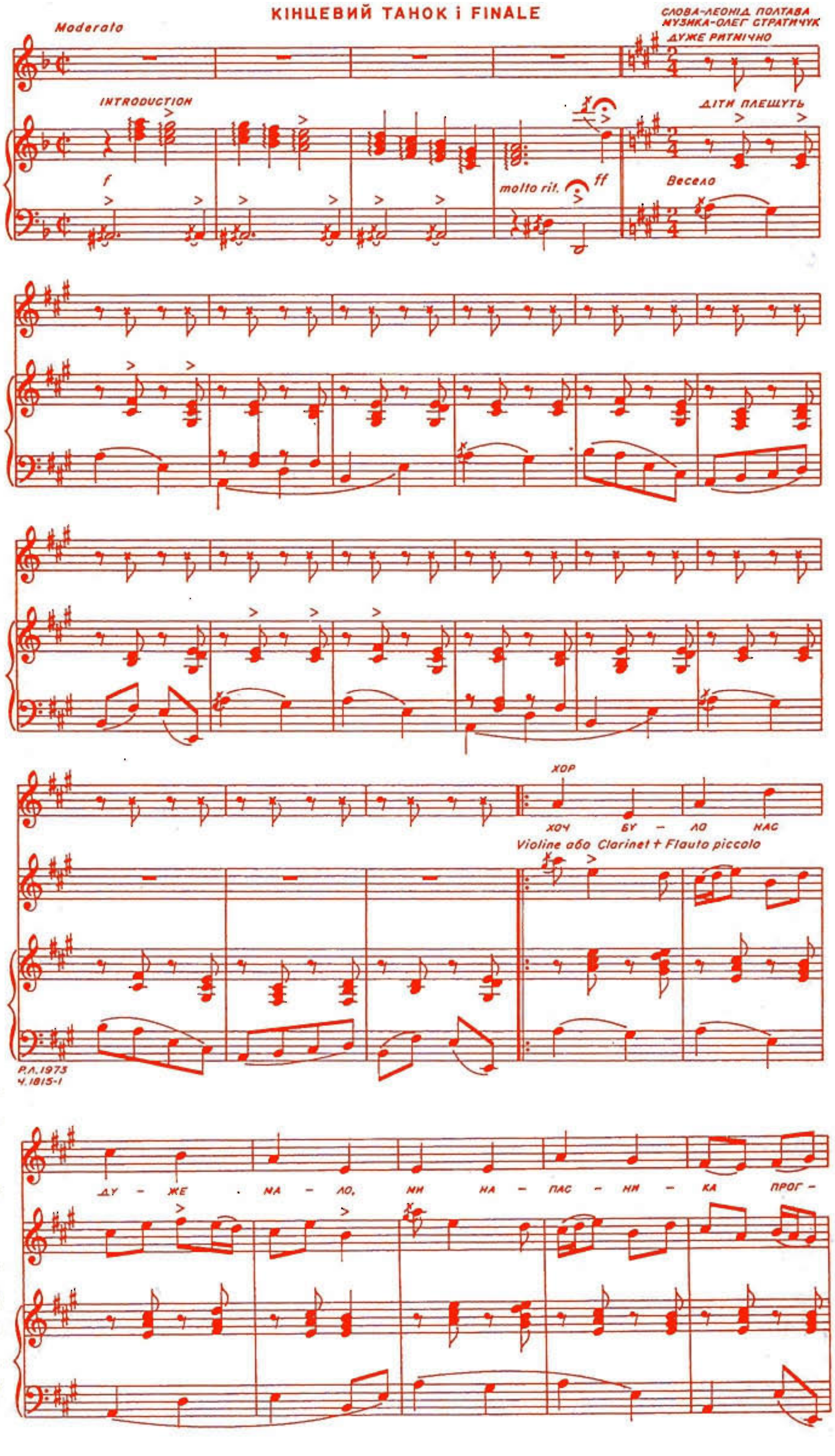
(Перша мишка дзвонить дзвіночком).

Жах який!..
Рятуйте, люди,
Тут мені добра не буде!..

(Кіт перелякано бігає по хаті, натрапляє на люстро, бачить „другого" кота й люто шипить).

Хто ти?! Кіт? Ти мусиш знати —
Це мої, мої палати!

(Кіт відскакує вбік. В цю мить ворона вилітає з глегика і з криком „геть! геть!" атакує кота; всі мишки вискакують із своїх сховок, дзвонить дзвінок, гути голоси: „Геть! Геть!")

Ой, помилуйте! Втікаю!
Провинивсь я — знаю, знаю!
Я сюди по цю біду
Більше зроду не прийд-у-у-у!..

(Кинувши шаблю, переляканий кіт втікає геть).

Ява 7.

МИШКА-МАТИ

Нам вдалася оборона!

ВСІ МИШКИ

Хай живе пані ворона!

МИШКА-МАТИ

Ми віддячили котюзі!

ВОРОНА

По заслузі!..

ВСІ МИШКИ

По заслузі!
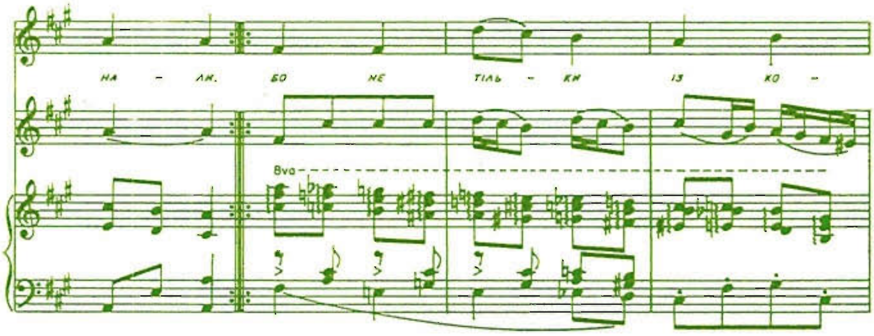
(Мишки з вороною радісно танцюють, співаючи).
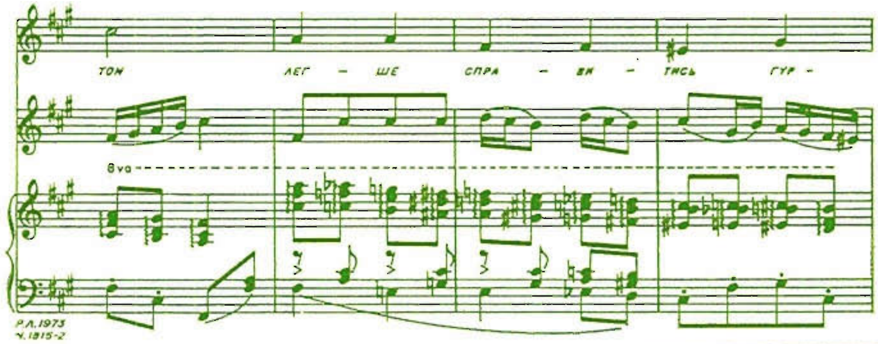
КІНЦЕВИЙ ТАНОК І ХОР

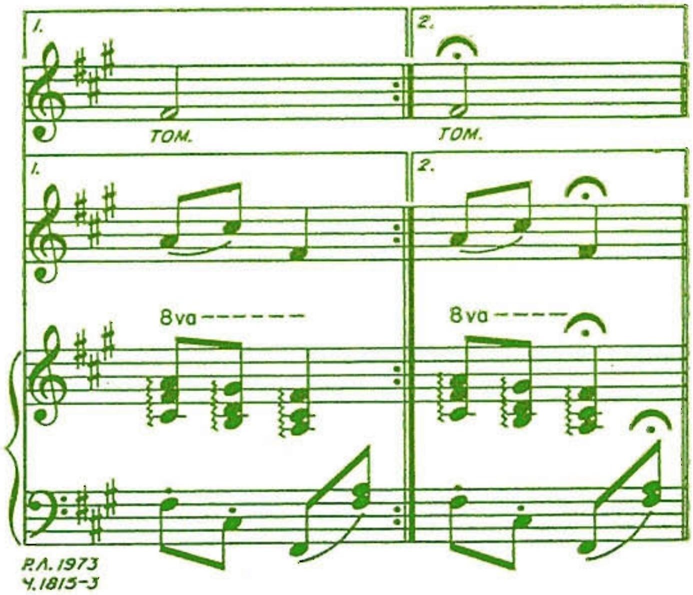
Хоч було нас дуже мало,
Ми напасника прогнали, —
Бо не тільки із котом
Легше справитись гуртом,
Бо не тільки із котом
Можна справитись гуртом!

Ми танцюєм і співаєм,
І до дружби закликаєм, —
Бо не тільки із котом
Легше справитись гуртом,
Бо не тільки із котом
Легше справитись гуртом!

(Заслона)

ЖАРТИ

1. П'ять мух
крильцями: мах-мах!
Сіли на міх,
а там тільки мох.
Сміх із мух!

2. Прийшов лис у ліс:
— Здоров, борсуче! — Здоров!
— Чи ти здурів?!
Нащо з дерев
Кору здирав!

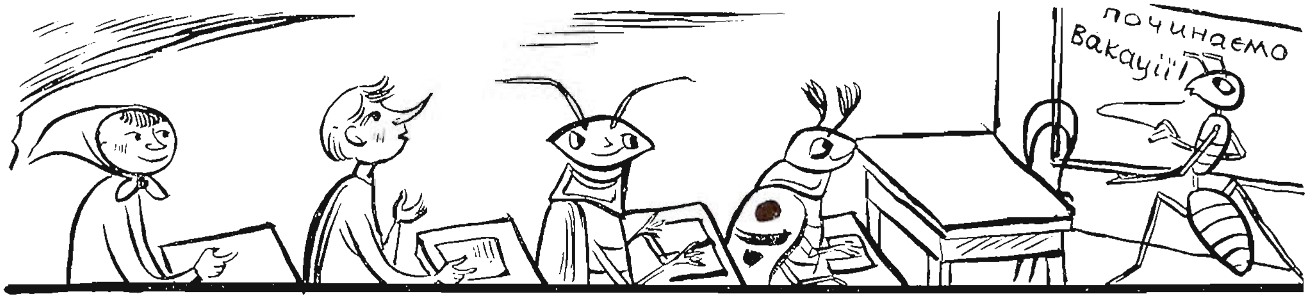
3. Чорний крук
Ступив крок,
А качка в крик:
— Почепіть крука
на крюк!

Галина Чорнобицька

До уваги учителів: тут звуково близькі слова з відмінними значеннями: мух, мах, міх, мох; лис, ліс; здурів, здирав; крук, крок, крик, крюк. Їх можна використати для словникових вправ.

Сценарій і текст: Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ*

ГОЦА ДРАЛА

**Ось і школа лісова,
Де учителька — Сова.**

**Вчаться наші там знайомі —
Гоца Драла й Ромтомтомик.**

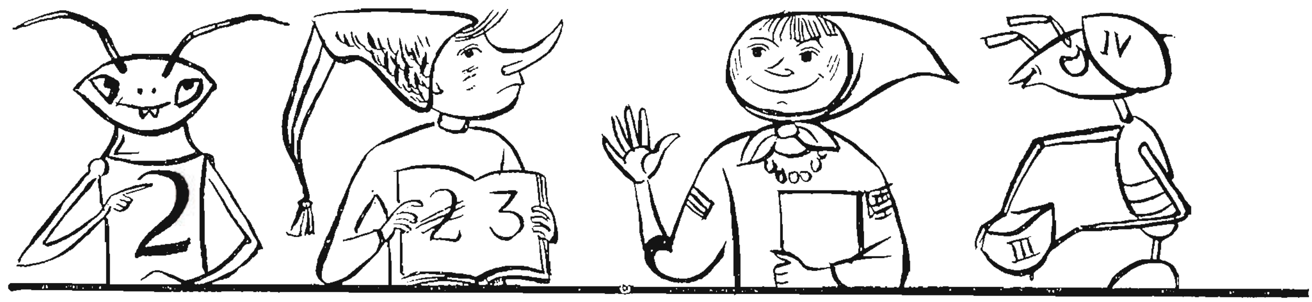
**Є там всякі школярі,
Перед ними букварі.**

**Вчителька Сова ласкава
Всім свідоцтва роздавала.**

**Потім мишечка мала
Пані квіти подала.**

**— Дякуємо! — Гоца Драла
Від школяриків сказала.**

**Цвіркунець хвалився так:
— О-го-го, я вже другак!**

**Гордий Ромтомтомик ґном:
— З другака став третяком.**

**Втішна-рада Гоца Драла,
Що п'ятачкою вже стала.**

**Всі училися на славу,
Тож пора і на забаву.**

**Танцювали, аж упріли,
Аж під ними ноги мліли.**

**От такий то на ввесь світ
Був вакаціям привіт.**

ДЕСЯТЬ ДИТЯЧИХ ПІСЕНЬ

Письменниця й поетка Ганна Черінь, що її віршик „З колядою" був друкований у „Веселці" за січень ц. р., написала і видала збірку під назвою „10 дитячих пісень". Крім згаданої пісні „З колядою до бабусі", є в цій збірці ще такі пісні: „Різдво", „На санчата", „Паперові змії", „Хоробрий Петрусь", „Горобці", „Червоні черевички", „Рукавиці для киці", „На селі" й пісня про Тараса Шевченка. Музику до цих віршів уклав композитор Василь Шуть, що живе в Чікаґо. Мелодії пісень легкі для вивчення, а співати їх можна одним голосом або гуртом-хором. До пісень є фортепіяновий супровід, який можуть грати і початківці, бо він написаний легко. На обгортці збірничка є рисунок „страшного" рака, що хоче ущипнути дівчинку. Цю ілюстрацію виконала малярка Марія Гарасовська-Дачишин.

Придбайте цей збірничок пісень. Тепер можете вивчати пісні про паперових зміїв, горобців, хороброго Петруся та інші, а під зиму — про Різдво та коляду, так що на ввесь рік матимете що співати вдома чи в школі.

О.З.

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

БРАВІ КОЛЯДНИКИ

Передплатники й читачі „Веселки" Рената, Роман, Зенон, Олесь, Орест і Любчик Хабурські приїхали на Різдвяні свята з Торонта (Канада) до свого дідуся Святослава Зобнева в Рочестері, де заколядували 372 доляри на Центр Українських Студій в Гарварді.

Їх дідусь п. Святослав Зобнів є великим прихильником „Веселки" і приєднує їй передплатників.

Наші браві колядники обіцяли, що на друге Різдво підуть з колядою на пресовий фонд „Веселки". Славно!

ХРЕСТИКІВКА

(Уклав О. Цукорник)

х - - - - - - - -	Рід великих водяних ящірок
- х - - - - - - -	Лікарня, де лікують один рід недуги
- - х - - - - - -	Командують військом
- - - х - - - - -	Інакше — смішак, весельчак
- - - х - - - - -	Місто в Західній Україні
- - х - - - - - -	Ім'я київського князя
- х - - - - - - -	Мистецькі оздоби
х - - - - - - - -	Віддалі між 2-ма музичними звуками

Букви на місці хрестиків дадуть назву поеми Івана Франка.

ЯК Я НАЗИВАЮСЯ?

Мене в руки берете
І в воду кладете,
З вами я купаюся,
Піною вкриваюся.
Я воді радію,
Хоч в воді — малію.

Як я називаюся?
Отут напишіть
І голосно скажіть:

Б.Д.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК У ЧИСЛІ „ВЕСЕЛКИ" ЗА КВІТЕНЬ 73.: ЯКА ЦЕ ПОРА? Весна. **КОЛИ ЦЕ БУВАЄ?** Весною. 1. **ХРЕСТИКІВКА:** Гарфа, Олеся, ложка, гамір, образ, Тарас, акула. Початкові букви дають: Голгота. **ХРЕСТИКІВКА:** буква „п", Рим, Десна, Галайда, Дунай, око, буква „а". Букви на місці хрестиків дають: писанка.

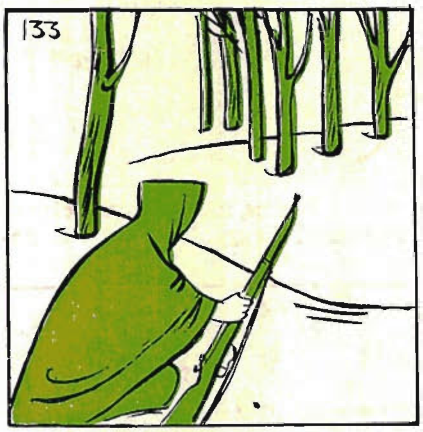
Сценарій і текст. Р. ЗАВАДОВИЧ
Scenario and story: R. ZAVADOVYCH

Ілюстрації: П. ХОЛОДНИЙ
Illustrations: P. CHOLODNY

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ — ІСТОРИЧНА КАЗКА
UKRAINIAN TALE — BOHDAN-SICHOVY STRILETS

РОЗДІЛ X: ДИМ З-ПІД СНІГУ

CHAPTER X: SMOKE FROM UNDER THE SNOW

Богдан став повзти глибоким снігом у долину, а Юра вернувся в ліс.

Making his way through the deep snow Bohdan started to climb down the slope, while Yura went back into the forest.

По довшій хвилині в передсвітанковім повітрі розляглося протяжне вовче виття.

After a while, a wolf's howl pierced the early morning silence.

Зараз потім у глибині лісу почулися звуки, мов би хтось ударяв у бляху.

Soon afterwards, some sounds were heard in the forest as if somebody was pounding against a piece of tin.

Недалеко Богдана під кущем заворушився сніг, і з невидимої землянки висунулася голова солдата у сивій шапці.

Near a bush, not far from Bohdan, the snow began to move suddenly and a soldier's head in a gray cap appeared from an invisible foxhole.

— Виходьте всі! — скомандував півголосно солдат, і за ним із землянки виповзло ще п'ятеро.

"Come on out," commanded the soldier in a hushed voice. Five other soldiers crawled out from the foxhole.

— Здавайсь! — крикнув Богдан, кидаючи вбік гранату, і заскочені солдати підняли вгору руки.

"Raise your hands," shouted Bohdan, tossing a hand-grenade to the side. The soldiers obeyed the order.

(Продовження буде)
(To be continued)